

Тетяна Свірська

Н

перекресок

З вічністю
наодинці

МИКОЛАЇВ

с е р і я
«Миколаївське перехрестя»

Уяви світлі вітражі

Поетичний світ обдарованої Тетяни Свірської зачарував багатьох прихильників лірики вже з появи її першої книжки. Недарма вона вийшла в рамках Програми державної підтримки місцевого книговидання ще 2008 року і розлетілася по бібліотеках області. Дебют виявився вдалим, але поетеса не знизилася критерії вимогливості до себе, тому лише тепер, у новій видавничій серії, виходить її нова збірка, яка, попри невеличкий обсяг, і справді варта уваги та поцінування.

Відрадно те, що в добу відмови багатьох представників молодшої літературної генерації від традиційного силабо-тонічного канону наша миколаївська Сапфо не пристала до галасливої ватаги adeptів постмодерну, а зводить храм поезії за відомими законами архітектоніки, проте й тут вишуковує щось інтимне, свіже, лише їй притаманне:

Лише уяви світлі вітражі,
без форм чітких, щоб не обтяжить крила.
І ця напівмелодія душі
такий вогонь у серці запалила.
Такий світанок, сповнений надій...

З одного боку, поетеса нібито звертається до самої теми натхнення, походження ліричного потоку свідомості, а з іншого – ця «напівмелодія душі» стає всеохопним почуттям і веде читача в марево зачарованих образів.

Тетяна Свірська досить добре опанувала форму ліричного монологу – більшість віршів, які склали основу книги «Із вічністю наодинці», якраз і вибудовані у формі ліричного монологу. Їх сповідальна інтонація, медитативна заглибленість і справді лягає на душу, бо авторське «я» імпонує читачеві своєю дорівнялістю до співрозмовника, адресата поетичного послання. Саме ця відточена атрибутика ліричного співця в оточенні храмових прикрас та імпрез канону просяє душу своїм нев'яучим багатством, кольорами поетичної палітри. Побажаймо ж і цій книзі щасливої читачької долі, а її авторці – незабутнього відкриття свого світу, віртуального свого материка!

Дмитро Кремень,
поет, лауреат Державної премії України ім. Т. Шевченка.

Тетяна Свірська

З вічністю
наодинці

поезія

Шамрай
ПОДГРАФІЧЕСКОЕ ОБЪЕДИНЕНИЕ

Видавець П.М. Шамрай
Миколаїв
2014

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5я44
С 24

Тетяна Свірська.
С 24 Із вічністю наодинці. Поезія. – Миколаїв : Видавець
Шамрай П. М., 2014. - 48 с.
ISBN 978-617-680-023-1

Нова поезія Тетяни Свірської – це запрошення до роздумів на споконвічні теми. Це можливість, відірвавшись від буденного, доторкнутись до вічного.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5я44

ISBN 978-617-680-023-1

© Свірська Т., 2014
© Шамрай П. М., 2014

Лише пів-подиху - і завітнуть сади.
Усе живе в передчутті завмерло.
Відсвічують з листочків молодих
напіввідкриті дивовижні перли.

Навколо безмір світла і тепла.
Здається, нині - перший день творіння.
І ми, ще не пізнали сили зла,
і сад Едемський о порі цвітіння.

Іше немає плутаних доріг,
іше не сказано, не скоєно, ще - чисто.
Едемський сад, мов Божий оберіг,
у біле одягається врочисто.

Лише пів-подиху - і десь із відтіля
проллється благодать над грішним світом.
І зачудується замучена земля,
покривши чорні рани білим цвітом.

Сховався день у скошеній траві.
Розвіявся туманом по долині.
Йому услід відкриють солов'ї
свої секрети древні, солов'їні.
Йому в утіху - світлий зорепад.
Йому на спомин - росяний світанок,
високе небо, яблуневий сад,
окутаний у місячний серпанок.
Сюрчаники невтомні й запальні
пошлють у простір тисячоголосся.
Свої журливо-сонячні пісні,
останній дар - за все, що не збулося.

Я не стану шукати винних.
Я приймаю усе, як є.
А у вирі літ швидкоплинних
час для серця лати кує.

І уже не болить, не ранить
те, що вчора збивало з ніг.
І уже затяглися рани,
самозахист, хіба це гріх?

Приміряю дзвінки обнови,
і безпечні вони, й зручні...
Чом же плаче нестримно знову
невгамовне серце в броні?

Кружляє сніг, ховаючи дороги.
Поглинув холод древній Віфлеєм.
А ми, уперто дивлячись під ноги,
за тридцять срібних душу продаєм.

Вона кровить. Вона - суцільна рана.
Але не чути звуків каяття.
Ми кесарю вигукуєм: «Осанна!» -
без ідолів не мислячи життя.

Безумствуєм в невігластві своєму.
За нами вшент - дороги і мости.
У темряві не треба Віфлеєму,
зречемся вкотре, Господи, прости.

Усе минеться. Рік - як день спливає.
Хвилини косить вправна марнота.
Крізь сніжний морок зірка осяває,
стежинку до Голгофського хреста.

Творилася душа
у муках і безсонні,
а свідками були
лише сузір'я сонні.
У відчаї ряснім,
у мовчазних скорботах
рождалася душа,
то переважка робота.
Вона до світла йшла
сама з собою в спорі.
Творилася душа
у бунті й непокорі.
На плутаних шляхах,
під промахи й поразки.
Зриваючи крізь біль
закостенілі маски.
Зриваючись згори
у відчаю долину, -
творилася душа,
творилася людина.
Творилася любов
із ран і непокою.
Творилася Творця
незримою рукою.

То осінь замітає слід теплом кленовим.
То я дивлюся їй услід - вологі очі.
У тій постелі золотій я знову й знову
чарівну музику дошів почути хочу.

Світ оголився. Без прикрас - видніше небо.
І спантелечена душа зайдеться співом,
і полетить у височінь - чудна потреба,
і віднайде забутих мрій пресвітле диво.

І все змішається в дошах і падолисті.
Вчорашній смуток - за птахами ген у вирії.
Думки сколошкані, безжурно-променисті,
покірно схиляться, в німій молитві ширії.

Лиши мені хоч спогади,
нехай в долині смутку я відчую диво -
весну осяйну.

Тихо та грайливо
до ніг посиплеться пелюстками жасмин,
півонії задивляться на зорі.

У блиску росянім, в коралях із перлин
садок дріматиме.

Ледь чутно та незримо пройду повз нього.

Поглядом сягну у верховіття,
де сховався вітер.

Повз сонні квіти мальв і зволожнілі віти,
крізь величаве сяйво бузини,
поміж пришиклі верби та тополі,
по неутомній пісні солов'я,
здіймусь у спомині в такі висоти я,
де тихий промінь творить зоряницю.
Я зачерпну із дивної скарбниці
чуттів іще незнаних...

Тож лиши мені хоч спогади.

Нехай в долині смутку я відчую диво -
весну осяйну.

Зробити крок у цей осінній день,
підвівши погляд, розпрямивши плечі.
Нехай постане все життя як є -
події, люди, почуття і речі.

Ще так незвично, - вправний листопад
дощем холодним пізні трави косить.
І сиротливий вітер у лице
не то сміється, а не то голосить.

Заглянути за грози і вітри.
Сум відвести умілою рукою.
І спішною ходою перейти,
у дивний край любові й супокою.

Заслухатись непізнаних птахів.
Вплести в вінок іще незнані квіти.
Не добираючи відверто зайвих слів,
навчитись заново сміятись і радіти.

Відкинувши нав'язливих думок
спустошливі та зuboжілі схеми,
почути врешті, як біжить струмок
і розчиняє в просторі проблеми.

Безмовно підкоритись висоті
і злитись з нею в подиху єдинім...
Заглянути, за ці дощі густі
й побачить небо безкінечно синім.

Щоб суєтою зір не замутнився,
сяй, зоре вечорова, сяй, нерання.
Навчи побачить осінь, мов уперше,
а провести, неначе уостаннє.

Моя нерання зоре незрадлива,
осяй своїм невимушеним світлом
усе, що розгубилось на світанні,
усе, що навесні невміло квітло.

Благаю, сяй! Коли підступить морок
і стане невідчутною дорога,
нехай промінчик твій благословенний
мені спасінням упаде під ноги.

Сяй, зоре, сяй! Попри усі прогнози,
яка для тебе станеться поміха?
Моя вечірня зоре непогасна,
незнана радість і остання втіха.

Світ бурхливий розкрива обійми,
їх уперто вкопре обмину.
Бо лежить в обхід моя дорога -
крізь степи і запах долину.
Десь позаду - суєтність буденна,
хтось глумливо дивиться услід.
Та дороги іншої не хочу,
доки рясно квітне горишвіт.
Доки крізь сніги, до світла тягнучись,
проростають зернятка малі -
степ ляга під ноги центром всесвіту
і дороговказом на землі.
Знаю, там, за обрієм безмежним,
у незнаній ще далечині
вічний степ зіллється з вічним небом
під вечірні промені ясні.

Хапають тендітні слова
невимитими ручищами.
І вже їхня сутність жива,
спотворена, напівзнишена.

Кохання, кохати, любить -
це всесвіту зміст і основа.
Це те, що нас робить людьми
і нами ж безжально зруйновано.

Моралі стрімкі віражі,
де все примітивно і просто...
Кохання - то вимір душі,
а душі маленького зросту.

У кожного своя здобута правда,
і всі тлумачать логіку буття.
Та хтось зітхне, що все життя -
корида,
ну а комусь - корида сенс життя.

Хтось зажадає статків і достатків,
комусь скарбниця - простір в небесах.
І кожен виставляє за бажанням
свої ваги на древніх терезах.

А правда часто тиха й непримітна.
Комусь абсурдна, а комусь нудна.
Уявлення про істину різняться,
вона ж, на щастя, стала і одна.

Мені, насправді, небагато треба:
над головою - чистий простір неба,
вечірню зірку і зорю ранкову,
і солов'їну пісню світанкову.
Ще - дотик літа в січні на морозі,
і смуток чорнобривців при дорозі,
і незгасиме сяйво від любові,
і думку не загублену у слові,
і вітерець, що ледь колише віти,
і здатність незначущому радіти.
А ще - я хочу тиші до нестями!
Босоніж бігти теплими дошами
ясним Чумацьким шляхом просто в небо...
Мені, насправді, небагато треба.

На сонну землю небо сипле сніг.
Стоять дерева в хутрянім убранні.
Хтось білизою сірість переміг,
щоб нам потішить око на світанні.

Ураз змінився звичний хід думок.
Піддавшись спішно ритму снігопаду,
ми мимоволі стишуємо крок,
у диві цім шукаючи відрати.

Усе в собі з'єднала білизна.
Немає в ній придуманих кордонів.
Наш хворий розум вже давно не зна
цих, чистим снігом, писаних законів.

Цей світлопад завісу припідняв,
і сніг уже не даність, а потреба.
Здається, він собою поєднав
зболілу землю з чистотою неба.

І відчуття, що то уже й не сніг,
а вічності турботливі долоні
нам благодать посипали до ніг,
щоб нас розважить у земнім полоні.

Так переконливо дзвенить з усіх сторін
нового часу модерновий дзвін.
А «бути чи не бути» - не для нас,
хід драми змінено на божевільний фарс.
Де блазень, записавшись у герої,
споганив сутність не своєї ролі.
І гине думка у масному слові.
А натопв, як ніколи, прагне крові.

Не придумуй собі героїв,
не вишукуй дрібної слави.
Бо безпристрасно, по - суддівськи
час усе на місяця поставить.

До якоїсь години слушної
він секрети свої тримає.
Може, перші стануть останніми,
достеменно ніхто не знає.

І не треба спішити з вироком,
буде вчасно справу завершено.
Час розсудить і час покаже:
чи останні не стануть першими?

Несказане слово, мов рана, болить -
незнайдене чи забуте.

А може, воно в лабіринтах душі
у звичку байдужу закуте?

Здається, у ньому найвищу суть
приховано -

силу велику.

Несказане слово нестерпно болить.
До сліз. До німотного крику.

У світі ділків і прагматиків,
штучності і брехні
душі - на грані зникнення,
цінності - не в ціні.

Задаються стандарти
на думки і слова.
На розпродаж сезонний
викидають права.

Від реклами барвистої
посіріли серця.
Виникає питання:
це початок кінця?

Серед схем установлених
не приховую сліз.
Що робить недоречним,
тим, хто в рамки не вліз?

Я так далеко відійшла
від тих вершин осяйно-білих.
В думках буденних і несмілих
доріг колишніх не знайти.
Мої загублені світи,
у снах приходять на світанку.
Та пригадать не можу зранку,
чи там був жаль, чи може сміх,
над тим шагренивим шматочком
моїх теперішніх утіх.

Ти забери мене із цього дня
і поведи туди, де сонце й літо,
де свіжий вітер хмари розганя
і грається ромашки білим цвітом.

Поклич мене. Із безладу буття
піду з тобою теплими дощами.
Хай тиша гоїть стомлені чуття,
а зорі, надихають до нестями.

Поклич мене тепер. Не забарись.
Нехай душа, знесилена і квола,
здійметься високо у небо, як колись,
і світлим променем опуститься додолу.

У далекому полі, за вітрами і росами,
загубилися наші сліди.
Буйна зелень стала чіїмись покосами.
Прогнозуються холоди.
Під ногами - стерня і посохлі трави,
ми ж - безпечні, як і колись.
Квітень місяць у душах бездумно править,
зір шукає небесну вись.
І, вслухаючись у безмовність тиші,
піддамося чарівним снам...
По землі снують невгамовні миші,
залишаючи *небо* нам.

Не варто говорити про сумне.
Себе жаліти й плакати - не треба,
бо смуток закриває горизонт,
а сльози застиляють простір неба.

Не за горами осінь і дощі.
Останній крок - і закінчиться літо.
А я, чи не у перше, пізнаю,
як можна дню прийдешньому радіти.

Вдихаю аромат пожухлих трав
і кожен дотик світла відчуваю.
Лечу назустріч сонячним птахам,
що зазимують в невеличких зграях.

Осінній день свої шляхи мостить.
Збирає вітер дошові хмари,
вологе листя по землі носить -
дірявий килим весняних марень.

Осінній день своїм шляхом звичним -
поміж сади і лісовий спокій,
зайдеться криком журавлів кличним
і заблукає в осоці високій.

Забуваються імена,
поступово тьмяніють дати.
У багрянці моя весна
і нема тому винуватих.

Десь далеко... А чи й було?
Так далеко, мов не зі мною,
білим цвітом мело, мело
і бентежило новизною.

Там, у тих метілях ясних,
легко плакалось і любилося.
Зігрівав пелюстковий сніг
і прискорено серце билось.

Я приймаю усе як є, -
тішать око осінні квіти.
Вересневе життя моє,
я навчусь і тобі радіти.

Осіннім сяйвом відіграти душу.
Дошем осіннім спогади омиту.
Простить собі усе, що не збулося
і врешті-решт, навчитись просто жити.

Щоб під ногами - тихий шепіт листя.
Щоб попри все - п'янули аромати.
Щоб ці мінливо-дивні акварелі
змели кордони і змішали дати.

Хай буде так - лиш зараз і сьогодні!
Осінній день, як неповторне свято,
дає свої безцінні подарунки
тим, хто захоче і зуміє взяти.

Вслухатись в тишу. Почути мелодію
давнього літа, прозорого неба.
І загубившись для світу шумливого,
вкотре шукати дорогу до себе.
В пахошах вітру вловити свободу,
присмак її полиновий відчутти.
І хоч на хвильку одну повернутись
в край, де так легко щасливою бути.

Колись тут падали зорі,
їх трави приймали радо
і роси тепло вбирали, осяйного світлопаду.
Давно то було, чи вчора -
їх щедро сипало небо.
Творились душі бажання, предивні її потреби.
У зарослях бузинових дрімали вітри-чужинці
і коник співав, чи плакав, із вічністю наодинці.
Давно то було, чи вчора -
земля в осяйнім полоні,
у росах купались зорі, схилялись дерева сонні.
Шукаю хоч слід, хоч натяк -
болючі чуття забуті...
Дерева... Байдужі роси...
Вітри холодами скуті.

Поплакати - сльоза це завжди правдиво,
помріяти, крилом торкнутися дива.
Відкинути невтішні справи буденні,
здійнятися у вись, за хмари студені.
Відкритися, ввібрати зорі і луки,
прислухатись, почути жайвора звуки.
Побачити крізь морок саду цвітіння,
зігрітися кленовим листям осіннім.
Пройнятися ранковим променем світла,
щоб вірою вчорашня слабкість розквітла.

Так довго літа чекала,
щоб вволю тепла і світла.
Замріялась, заблукала -
остання квітка відквітла.

Пора, і усе минає.
П'ють тугу осінні ночі.
Ту логіку розум знає,
а серце прийняти не хоче.

Пора, і птахи у вирій.
На спомин - німий світанок.
У цій акварелі сірій
зігрітися б наостанок.

Хоч крихту тепла і світла.
Хоч відблиск чужого свята.
Хоч жменьку травневого цвіту,
яка б я була багата!

Подалі від людських очей в далекий куттик,
у звичний прихисток ночей сховаю смуток.
Туди, де й сліз уже нема, де вітер свише,
над згарищем вчорашніх мрій, над попелищем.
Туди, де злидарка-душа, прикривши діри,
тримає в стомлених руках крайчик віри.

Звідки цей дотик весни?..
Звідки ці мрії і сну?..
Це відчуття неодмінності дива
напередодні зими.

Напередодні морозів,
напередодні снігів
хто так уміло утішив,
так безкорисно зігрів
передчуттям,
що в засніженім полі
зріє дарунок журливої долі?

Треба, врешті, навчитись жити
подолавши сумніви і страх.
Вогника любові не згасити
на семи пронизливих вітрах.
Не віддати душу на поталу.
Доки жевріє у сутінках свіча,
вслухатись у вічності хорали,
тулячись до Божого плеча.

Замало буде просто почуттів,
якщо любов не стане дієсловом,
якщо вона залишиться лиш словом,
затертим словом в круговерті днів.

Якщо вона у небо не злетить
і, врешті решт, жертвною не стане,
вона любов'ю бути перестане
і стане спомином за коротеньку мить.

Її не втримати. Благанням не спинить.
Не спокусить на витончені шати.
Любов насправді хоче *віддавати*,
бо тільки так вона і може жить.

Напевно, мало буде почуттів,
якщо любов не стане дієсловом,
якщо вона залишиться лиш словом,
затертим словом в круговерті днів.

Стихло літо. Потомились трави.
Легкий смуток носить вітерець.
А душа іше живе весною -
і зарано думать про кінець.

В звичній круговерті зим і весен,
де панує нишівний прогрес,
вічною лишається надія
і незрима сяйво від небес.

Так незвично і так забуто,
так шемливо-радісно мріється,
що душа, холодами вражена,
неодмінно іще зігріється.

І як тільки крига безживна
від весни бунтівної скресне,
розпрямить свої крила віра
і із попелу знов воскресне.

Я ще зможу - думками в небо,
загубившись в безкраїм полі.
Хто запевнив мене у тому,
ніби серце тільки для болю?!

Хто примусив мене повірити:
я і радість це - несумісно?
Ще попереду буйні трави -
і пробігтись по них не пізно.

Нічого не сталося, просто весна
думки одягає в обнови.
І вже мимоволі душа завмира
і радістю повниться знову.

Ще навіть природа з відбитком зими.
Готуються фарби дощами.
Незримо сотається зустрічі мить
солодкими передчуттями.

Нічого не сталося, просто весна
збирає розгублені мрії.
Я знаю. Я знаю - ніхто як вона,
у серце постукаати вміє!

Бог приходить у тиші
і говорить в мовчанні.
Його Слово у серці
відається звучанням.
Його мудрість глибинна
піднімає до неба.
Щоб усе це відчутти,
прислухатись треба.
Переповнює світлом
і дарує прозоріння,
тихий голос Творця,
що зійшов до творіння.

Хай сповідається душа в відкритім полі,
під пильним поглядом небес, на видноколі.
У ароматах і вітрах, в обіймах тиші
її не потрібні для промов стрімкі узвишшя.
Для чого ладан їй і віск, для чого стіни?
То все минуше, а вона - навік нетлінна.
Без зайвих слів, гучних заяв, як справжнє чудо,
душа у ширій німоті почута буде.

Щось інше, ще незнане та стрімке,
вмить душу ошелешену підхопить.
Таке, забуто-рідне і п`янке,
аж відчуттями подих перехопить.

Щось не від нас, не від буденних днів.
Воно й суєтність - несумісні речі.
Воно не потребує зайвих слів,
а мовчки вириває з порожнечі.

До нього не потрапить навмання.
Не віднайти - того жадати треба.
Не допоможуть сила й визнання,
то - не земля, то вже початок неба.

То - незбагненність. Світла таїна.
Туди стрімка уява не здійметься.
Лише молитва, щира й запальна,
краєчка вічності із трепетом
торкнеться.

ЗМІСТ

«Лише пів-подиху - і завітуть сади...»	5
«Буває дивно так - іше немає слів...»	6
«Сховався день у скошеній траві...»	7
«Я не стану шукати винних...»	8
«Кружляє сніг, ховаючи дороги...»	9
«Творилася душа...»	10
«То осінь замітає слід теплом кленовим...»	11
«Лиши мені хоч спогади...»	12
«Зробити крок у цей осінній день...»	13
«Заглянути за грози і вітри...»	14
«Щоб суєтою зір не замутився...»	15
«Світ бурхливий розкрива обійми...»	16
«Хапають тендітні слова...»	17
«У кожного своя здобута правда...»	18
«Мені, насправді, небагато треба...»	19
«На сонну землю небо сипле сніг...»	20
«Так переконливо дзвенить з усіх сторін...»	21
«Не придумуй собі героїв...»	22
«Несказане слово, мов рана, болить...»	23
«В світі ділків і прагматиків...»	24
«Я так далеко відійшла...»	25
«Ти забори мене із цього дня...»	26
«У далекому полі, за вітрами і росами...»	27
«Не варто говорити про сумне...»	28
«Осінній день свої шляхи мостить...»	29
«Забуваються імена...»	30
«Осіннім сяйвом відігріти душу...»	31
«Вслухатись в тишу. Почути мелодію...»	32
«Колись тут падали зорі...»	33

«Поплакати - сльоза це завжди правдиво...»	34
«Так довго літа чекала...»	35
«Подалі від людських очей в далекий куттик...»	36
«Звідки цей дотик весни?...»	37
«Треба, врешті, навчитись жити...»	38
«Замало буде просто почуттів...»	39
«Стихло літо. Помоглись трави...»	40
«Так незвично і так забуто...»	41
«Нічого не сталося, просто весна...»	42
«Коли так багато неба...»	43
«Бог приходять у тиші...»	44
«Хай сповідається душа в відкритім полі...»	45
«Щось інше, ще незнане та стрімке...»	46

Літературно-художнє видання

Тетяна Свірська

Із вічністю наодинці

Поезія

Коректор *Н. І. Пономарьова*

Комп'ютерна верстка *І. Г. Курілович*

Формат 70x100/32. Ум. друк. арк. 1,95 Тираж 200 пр. Зам. № 1405-14

Видавець та виготовлювач Шамрай Павло Миколайович

вул. Рюміна, 2-а, кв. 38, м. Миколаїв, Україна, 54029.

Тел. +38 (0512) 37-59-83.

E-mail: pnsh@yandex.ru; www.shamray.com.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи МК № 4 від 16.09.2002